

*„Íme, Mária, íme, a kicsinység hatalmas asszonya. És íme, ő
mindnyájunk példaképe.*

*Ezért mondhatjuk a mai ünnepen: Ó boldog gyermek, ó
boldog Mária!*

*És Máriát megértve, a kicsinység boldog titkát szemlélve,
önmagunknak is ezt mondogathatjuk:*

*Ó boldog kicsiny, ó boldog gyermek. Ó boldogok, akik
megértettétek, milyen szelíd a béke,
ó boldogok, akik megértettétek, milyen önfeledt a mosolygás,
milyen hatalmas az alázatosak ujjongása, mert ők valóban
Istenben, e titokzatos Alázatosban,
ők valóban Istenben, e végtelen Békében élnek, és
mindörökké mosolyognak.”*

Kisboldogasszony ünnepe

Mik 5,1-4a

Róm 8,28-30

Mt 1,18-23

Ó boldog gyermek, ó boldog Mária! Mária születését ünnepeljük.

Azt ünnepeljük, hogy Mária kicsiny, épp megszületett gyermek.

És szemléljük Mária kicsinységében Mária boldogságának titkát. Mária boldogságának titkát?

A boldogság titkát egyáltalán, az ember boldogságát a kicsinység jelében.

Mária a kicsiny, az újszülött gyermek hatalmas jel. Hatalmas és titokzatos.

Kicsinységében a boldogság jele. Mária valóban boldog, boldog kicsinyen.

És Mária boldog marad mindvégig, boldog ma az Égben. És élete minden lépésében kicsiny Mária.

És tudjuk, biztos tudjuk, ma, az örökkévalóságban, ott a mennyei trónon Mária kicsinyke gyermek.

Kicsinységében lebeg ő angyalok felett, kicsinységében ül a trónon Szent Fia mellett.

Mert a kicsinység a boldogság titka. Rejtélyes titok ez. Hogyne volna boldog a kicsiny, a gyermek.

Csak rá kell tekintenünk: csupa boldogság. Árad a mosoly belőle. Önfeledt.

Van-e aggodalma? Gondja nincsen, és könnyei is csillognak, mert biztos ő, teljes az ő nyugalma.

Igen, békében van. Vajon megrendíthető a kicsiny gyermek biztonsága, és a biztonság békéje és boldogsága elveszíthető?

Nézd meg csak a kicsinyt, az újszülöttet az anyja ölében. Ó milyen a boldogság!

Mária kicsinysége a boldogság jele mindannyiunk számára,

mert az ember boldogsága, az egyetlen öröm, amely valóban méltó erre a névre, hogy az ember belép az Isten mélyére, az Isten érinti meg, hogy ott van az Isten színeben.

És hogyan lehet ez? Egyetlen módon: önfeledten.

Ha úgy megyünk Isten elé, hogy a szívünk telve van rettegéssel,

ha úgy megyünk Isten elé, hogy megmérettetünk Ővele,

az ember porrá omlik, valóban semmi a végtelen Isten előtt, valóban elemésztí őt.

Ha úgy megyünk Isten elé, hogy mindig hátra vagyunk Tőle, hiszen mindig hátra vagyunk,

Ő a Végtelen, a Tökéletes, a Szent, az ember pedig a szüntelen elégtelen, soha sem elegendő.

Vajon nevezheti önmagát az ember jónak? És nevezheti önmagát boldognak?

S ha így, ebben a nyomorúságunkban úgy lépünk Isten elé,

hogy össze kell hasonlítani magunkat Ővele, vajon mi a végeredmény?
Bizony keserű veszteség. Az ember boldogsága mégis ott rejtezik az Isten mélyén. Oda kell lépnünk.

Az ember boldogsága mégis az Istenből áradó fény. Az Ő színében kell élnünk.
De hogyan mehet fel az ember az Isten hegyére? Hogyan állhat meg az Ő színében?

Hogyan léphetünk be abba a titokzatos, abba a rettentő mélybe, amely az Isten örökléte?

Úgy igen, mint a kicsiny gyermek, ahogyan megnyugszik az Atya ölében, nem fél tőle, pedig hatalmas, nincs a szívében félelem.

Nemde csak a kicsinység jelében mehet az ember, csak egészen kicsinyen.
Istenhez csak úgy léphet az ember, hogy porba hull előtte, mert por és semmi sem.

De ekkor, amikor nincsen semmi védelem, ekkor felujjong az ember szívében az alázatosak öröme.

Felujjong a kicsinyek szíve, mert Isten, a Hatalmas, íme, olyan szelíd, olyan végtelen Béke.

Bizony olyan, amilyen az anya a kicsinyének. Bizony olyan, az édesatya.
Ha kicsinyen megyünk az Istenhez, akkor nem rettent el bennünket az Ő végtelensége.

Ha kicsinyen megyünk az Istenhez, ha önfeledten, ha futunk feléje,
ha szívében nincs aggodalom és nincs félelem,
akkor érezni fogjuk azt a szelídséget, azt az áradó meleget, amely valóban örök élet.
Akkor Isten úgy vesz bennünket az ölébe, úgy tart az ölében minket,
mint a felkelő nap fénye a harmatcseppeket: nem roppantja össze, csak magához öleli.

És már nem harmatcsepp többet, hanem csillogó fény a tündöklő Ragyogásban.

És az ember ott lebeg az Isten mélyén már, csak az örömet látja,
az Isten arcáról sugárzó szelíd békét, mert elérkezett az Isten mélyéhez.

És az Isten mélyének titka, igen, az Ő bensőjének titka, és ez a még lényegesebb:

nemcsak az ember szempontjából fontos, hogy kicsinyen menjen az Istenhez,
nemcsak azért, hogy ne mérkőzzön meg Ővele,
hanem azért, mert az Isten mélyéhez ment, és az Isten mélyének a titka a kicsinység.

Isten önmagán belül végtelen szelíd. Semmilyen ellentmondás nincs Őbenne, semmilyen küzdelem.

Ó hogy öleli át az Atya az örök Fiút! Ó, milyen Béke borul rájuk: a Lélek.

A kicsinység önfeledt, szelíd boldogsága,
a kicsinység csendje, mosolya és derűje, a béke örökkévalósága. Igen, Ő az Isten végtelensége.

És itt rejtezik, ebben a mélyben az ember öröme, ide kell eljutnia az embernek.
Hogyan tehát?

A kicsinység titkába kell elmerülnie, csak kicsinyen lehet, csak szelíden.
Csak egészen megbékülten hullani, hullani, mint a hópehely az Isten ölébe.
Emelkedni fel, mint a harmat cseppje a tündöklő nap fényébe.
Az Isten ölelését úgy élni át, hogy nem félni az Ő hatalmától.
Csak lenni benne, lenni úgy, mint a kicsiny gyermek az anya ölében.

Íme, Mária, íme, a kicsinység hatalmas asszonya. És íme, ő mindnyájunk példaképe.

*Ezért mondhatjuk a mai ünnepen: Ó boldog gyermek, ó boldog Mária!
És Máriát megértve, a kicsinység boldog titkát szemlélve, önmagunknak is ezt
mondogathatjuk:*

*Ó boldog kicsiny, ó boldog gyermek. Ó boldogok, akik megértettétek, milyen
szelíd a béke,*

ó boldogok, akik megértettétek, milyen önfeledt a mosolygás,

*milyen hatalmas az alázatosak ujjongása, mert ők valóban Istenben, e titokzatos
Alázatosban,*

ők valóban Istenben, e végtelen Békében élnek, és mindörökké mosolyognak.

Ámen.

2021. szeptember 8.

Takács Gyula plébános atya